

сока, както и прѣди; забѣлѣзва се само едно по-голѣмо внимание върху развитието на черковния въпросъ. Съобщаватъ се повече свѣдѣния противъ гръцкитѣ владици и патриархия и въ това врѣме по тѣхъ може редовно да се слѣдва какъ сж вървѣли перипетиитѣ на българско-гръцката распра. Освѣнъ по-напрѣжнитѣ дълги статии за началото и распротранението на християнството между българитѣ и за цариград. патриархъ, въ туй врѣме ний срѣщамъ статии: „Духътъ и стрѣмлението на гръцкото духовенство,“ „Българското и гръцкото духовенство,“ „Нѣщо за избирание епископитѣ въ цариград. патриаршия,“ слова, писма и жалби по черковната ни борба. Чисто исторически статии се срѣщатъ: „Грамота патриарха Каллиста,“ „Стари поселения словѣнски въ гръцката земя“ отъ Гильфердинга, „Кирилъ и Методий, славян. просвѣтители,“ отъ Митрополита Филарета, „Материяли за историята на свободата за писанъето,“ „Нѣколко рѣчи изъ словаря на отца Неофита.“

По изящната словесность: тукъ е напечатана прѣкрасната повѣстъ на В. Друмевъ (Високопрѣосвященный митрополитъ Климентъ) „Нещастна фамилия“ и прѣводитѣ: „Гладъ на Кораба“ отъ Дикенса, „Иванъ войнътъ,“ испанска приказка. Въ това врѣме се забѣлѣзва, че Славейковъ не участвува въ „Бълг. Книжици,“ а минава въ лагеря на буйната „България,“ гдѣто съ Н. Михайловски водѣтъ жестоко-нападателна борба противъ гръцкото духовенство.

Състоянието на „Б. Книжици“ отъ материална страна не е било по-добро отъ прѣди и ето защо ний виждаме, че въ IV-та година, редактирана часть отъ Бурмова—и двѣ книжки отъ Филаретова, изданието имъ вече прѣстава.

„Бълг. Книжици“ спиратъ изданието си, но нуждата отъ списания и вѣстници се налага и проявява пакъ.

Борбата съ гръцкитѣ владици, водена въ началото не толкозъ буйно, влазаше въ единъ остъръ периодъ. Българскитѣ ратници за народни черковни права, въ които се разбираше борбата за народния ни языкъ и книга, много скоро се възбудихъ, ядосахъ, увлѣкохъ и съвършено идеално помислихъ, че може да се даде край на черковния ни въпросъ чрѣзъ прогласяването на една „уния“ съ Папата, т. е. като се признае върховенството на папата надъ черковата ни и като се прогласимъ съвѣмъ отдѣлени отъ гръцката патриархия.

Тъзи нова народо-черковна политика у насъ имаше на своя страна мнозина искренни и безкористни патриоти: Д. Цанковъ, Т. Икономовъ, Р. Мирковичъ и др.